

קג:

עין משפט
גר מצוה

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

מסורת הש"ס

(א) לעיל ח. ב. נס"א:
דברכהא,

הגהות הב"ח

(א) נבי' אומימר אחר אבא
נמלקי אלא: (ב) רש"י
ד"ה הב לך וענך וכו'
ואמרו הב לך נרשא:
(ג) ד"ה סיון דאמרינו
הב לך וענך: (ד) תוס'
ד"ה אלא וכו' אי הכי יין
במדי מסטריה:

מוסף רע"י

קאי עליותו. תמש
כסעודה הים (חורין פס.)
הב לן וגיבריך. חנו
סוס לנרמס המון וסורו
ונמלו ואמרו מונו לשמות
(שם). כיון דאמריהו הב
לן וגיבריך. גליא דעמיה
דנזריה סעודה אסור
לשמות עד צינר לפיו
שאין מאטרסא לסעודה
ראשונה (שם).

קאי עליהו. משמש עליהו: הכ (א) וניכריך. ברכת המזון ויהר
אמליכו ואמרו הכ ברשא וישמי: כיון דאמריכו (ב) וניכריך. ברכת
המזון אסחיו דעמיכו משפיה ואסור למישי עד לאחר ברכת
המזון. אלתא ברכת המזון אסחיו דעתא הוא וזריך לחזור ולבכך:

וַיֹּאמֶר רַב יִקְנֶה. וְלֹא כֵּן לְבָרֹךְ
בְּרַבֹּת הָיִין מִי וַיִּמְנֵי מִלָּא אֶקְרִיב
וַיִּתְּנֵהוּ אֶהְדַּלֵּהוּ וְהִיאֵה מִלָּא כִּי
אֶקְרִיבֻשׁ הָיוּ וּבִרְבֹּת הַמַּוּוֹן: כִּי
רַבָּא לֹאדְבֹלִי בְּמוֹחָא שְׂכַת.
וְלַעֲלֵיל קָאִי אִלָּא אֲנִי גִרְרָא אִיִּיתִינָהוּ
לְהִנָּק מִדְּמִי עֻבְדִּי וְעֻבְדֵּי כִּשְׁמוֹה
בְּבִתָּה הִוא: קָאִי מַסְלִי נוֹרָא שְׂכַרְגָּא.
וְתִמְלִיק אֲנִיקוּקָה עֵנֶר: אִלָּא.
וְעַקֵּב דָּר אֲבָא לְמָה לִּיה לְמַד טוֹלִי
הָאִי הָא אִינָא שְׂכַרְגָּא: אֲדַעֲפִישׁ
וְיִנְסָפִישׁ. כְּלוּמַר מַעֲמָנוּ אֲשֶׁר לֹא
יִחְיִי: **עַל־שֵׁכֶט.** מִפְּרָשׁ לְהוּ לְקַמְהֵי (קד.)
וְהָא

רשב"ם

קאי עליהו. משמש עליהו. והוא עומד עליהם: (בראשית יח). מתרגמין והוא אומר **לכו למשי.** אלמלא נצטת המון אסוי דברת הוא ואריך לתאור ונצרך לאחר דברת המון והם הסיגיון. ואע"ג דשמע' מהבא דברת דהמון אפסוקי פטורית הוא לא בעי דבריו על יין לצרכי מיקמי דנצרך לצרכי המון לפי שצרכי המון פטורין מהשתא לאחר מעין שלם קני להו ש' שלם דברות עמלן ובהלכות גדולות נמי תבא דלא בעי לצרכי דברת היין לאחריו דלאחר דברת המון: **הווא יסבא פטורא.** דחול: **על כל כסא.** על כל פסע שהיה שומה מתוך המון: **ואכסא דכרשא.** דברת המון. פטוריה ליה כרשא דנצרך מני לעיל (ע"ה) **ואכסא דכרשא.** דברת כסא **מכלר.** כבוס שני מלמתי לשמות **שכר** **הווא יי היסם** דעת משמתי כוס

דראשון וכן כל פעם ופעם ששחיתו ומלכתי: **כסלמדי דרב**. כי הוזהר
 עובדא דלעיל [סע] דליף רבא מיניה דמיצעי לברוכי אכסא דברכתא
 ואכ"פ שכבר בירך איין שגמור המון: **לום הלכסא כסלמדי דרב**.
 כלומר כעובדא דתלמודי דרב לעיל דברכת המון לאו אסויא דעתא
 דרבא ואשכ"ח דלרמב דא ויבירר שני למשחית. ואשילו להו לית הילכסא
 כרב אשי דקמו להו רבא ומרעא בחד שיטתא וזרין לחזור ולברך
 על היין של ברכת המון כפס"ג כמנהג שלנו וכיון דלרמב דא ויבירר
 אסור למשחית עד לאחר ברכת המון ועוד מדקא מימיר דרב אשי
 כ"סעמא ממילתיה דרב הקאסות על תלמודי דרב להכסיחן מדברי רב
 ברן וקא ממילא גמרא ולא היה מכלל דלית הילכסא כרב אשי: **ואמר**
רב יקנ"ה. ולא צעי לברוכי ברכת כפס"ג מרי וימי חד אקידוש וחד
 אהבדלה והוא הדין לתרי כסי דקידוש היום וברכת המון וקאשי לרב
 יקנ"ה כבא דלרמב להו הכי אמר רב דא ויבירר אסור לנו למשחית דל"ב
 קאשי דרב דארכי: **הכא**. גבי יקנ"ה לא עקר דעמא שמיטתא שעדיין
 לא שמה וכל עדיה לאשמות. **ובי דלא גרמי כוליה דרב** ברכתא אריכתא
 ויניהו שריבו לשון שלל לזכור הוא שכבר פירש טעמו יפה משום
 דלא עקר דעמו ממיטתא שעדיין לא שמה וכל דעמו לאשמות: **כי**
מקא רבא לאבדולי. לעיל [סע] קא אהא דרב יעקב דר אבא אקילע לבי
 רבא והוא עובדא כעבודתא שנת אוקימנא לעיל משום הא מילתא
 דהכא דמשמע למלאי שנת אחליל דרב לברך ברכת הבדלה ואבא
 גרסא אימי להא עובדא דלמימר ומר וזוטרא אית ליה דרבא ורב
 אשי ית ליה. וליתא לפרושי אהאוא עובדא קמא דרב הונא בר יהודה
 אקילע לבי רבא אימי לקמייהו ככא לאבדלתא וברין מאור ובשמים [סע]
 דלא שייך למימר כי מטא לאבדולי קס שמיטתא וכו' ויהי כבר אמרנו
 שהיה מגדיל וסוין כבר אבדולי ואמאור ועוד הא דרב יעקב דר
 אבא אמאי מפסיק בינמיס: **קס שמיטתא**. דרבא אדליתא אבוקא
 בשרגא: **א"ל**. רבי יעקב דר אבא לרנא לאחר שהבדיל למה ליה
 לא יצמינו. והא דקאמר ליה רבא לא גרמי דהא רבא עמנו הוא דקא
 יא **הבדלתו כו'**. ולא היה אומר יותר: **על שבת**. מפרשין קמיה [קד:]
 והא

ודברים הרגילים לנא אחר הסעודה כגון תאנים וענבים אפי' באים
 בתחלת הסעודה לריכין ברכה לפניהם ולאחריהם אין נראה פירוש זה
 כמנהגם כדמספרם שם ועוד דלא דמי לתאנים וענבים דיין חשיב בה מחמת
 הסעודה ולא כצריך לבדן אחריו כגילוי עלמא ואפי' דלמחר ההם שאלו
 היתכן זמאן מפני מה אמרו דברים
 הבאים מחמת הסעודה בתוך הסעודה
 לאחריו מפני שפת פוטרתא אי הני
 יין (ו) ונפריה פת פירוש ואכן הם
 הביאו להם יין תוך המזון כל אחד
 מנבדק לעצמו ומשני שאלו יין הואיל
 וקובע ברכה לעצמו ההם לא מיירי
 ואלא בברכה שלפניו אבל לענין ברכה
 שלאחרי לא אשכחן דחשיב ואין
 מנהג לבדן אחר היין בתוך הסעודה
 לא ללחמא שלפניו יין ללחמא הסעודה נראה
 שאין צריך לבדן אחריו דלעולם חשיב
 מחמת הסעודה והא דקאמר דברים
 הבאים אחר הסעודה לריכין ברכה
 לפניהם ולאחריהם היינו מן מין ומיניה
 אלא אין אנו מסלקין ידנו מפה עד
 ברכת המזון והכל קריי מן הסעודה
 ואין שום דבר טעון ברכה אחריו
 ודבר המזון פוטר וימיו החמשים
 היו מביאין מן הפה נזיקת שלמן
 קודם ברכת המזון ואלו היין רגילין
 לשמות יין ולאכול פירות:

בין דאסר'הב וניברך איתסר מיניה דמר לא הוה ע

מר אבוקה הדבר
פתח ואמר המבדיל ב
לחשך בין ישראל לל
לששת ימי המעשה
האי והאמר רב יהו
בין קודש לחול זו ה
יהודה הנשיא א"ל
דאמר ר"א אומר רבי
יפחות מג' המיטות לא

הוא דעבד לגרמניה שהוליאס אע"פ שלא אלט בית דגן:
ברוך אב"ה כבא ובבא. אחריז לך הים מזכר זכרונת המזון פשוטת
 וזהו דשמיז מקום לך לזכר היינו דוקא לפניו ולא לאחרי
 מדפי"ר: **על:** **רב** אש ב"ר אבסא קבא ורו"א בריך. א"ח
 זכרונת המזון פשוטת וזהו הים מזכר ויירושלמי וכן קאמר דאס
 דהחיל לטעוד בע"ש מבעוד יום אין לך בידוד לזכר כפי"ג משמע
 דכל זכר מזה הענין כוס א"ל לזכר כפי"ג היכא דלא היו הפסק
 וזה"ש א"ח אחר מזכרין כבוס שני שחזר דאס כפי"ג אפילו חסא
 הבדל טענה וכן אין לך דלא היו הפסק דמזכר חסא וי"ל
 דהגדה והילול גמי היו הפסק ואע"פ דבין ראשון לשני א"ר רבא לשמות
 שמה מניין דהחיל אשר דאכלו אסור לשמות והיו כמו זכרת המזון
 דמסקינן חסא דלרין לזכר ומ"מ חשיב קידוש במקום סעודה דלענין
 לזכר חסא חשיב הגדה הפסק ולמאי דפרישית הוציא הפסק
 לזכר לך אחר יריקות ופסק נפשות וגם נראה לזכר אחר על
 דאזכר ארבע כוסות על הגפן חוץ מכוס שני הסמון לטעודה וגם אחר ז'
 כוסות של ירושלים ושומין נראה דלרין לזכר אחר על אחד על הגפן:
ובקאמר ר' יצ"ה. ש' כוונתם מדלא חשיב מזכרין לזכר
 מרי וזמני כפי"ג דא קידוש ועד אהבדלא אלמלא לא
 היו קידוש הפסק והוא הדין גמי זכרת המזון וקשה דלרין יצ"ר
 פפמיס כפי"ג על כוס א' והו"ל מזני וגרסא דדייק מדלא חיקטו
 יין לבסוף ש"מ דלא היו הפסק הוא הדין גמי זכרת המזון:
ורא ה"א ב'. והכי מסקינן דמזכרין אכסא דזכרתא וקשה
 דאמרין בכסוי הדס (חולין דף סו.) דכוס של זכרתא אסא
 שמה או מ' והוציט אסא נטול והשחא האיכא ז' והוציט בשביל זכרת
 גורא פרי הגפן וי"ל דהסא לא קטק ז' משום דכ אשוי דלא
 זכרין אכסא דזכרתא ועוד פפמיס מזכרין זכרת המזון בלא כוס:
 ומר

לומר דעביד כולי האי הא איכא שרגא: מדעסיה דנפשיה. מעמנו אשר
מהדר לרז יעקב בר אבא: ה"ג המבריל בין קודש לחול בין אור לחושך:

י"א א מ"י ש"ד מל"י
 ב'רומס הלכס ז' סגס
 ג'סן מ' טושיב' אר"ס
 ד'שס סקס מ' (ונר"שס מ'
 ספר סקס מ' [ס:]
 ה'ב מ"י שס ס"ד הל'
 ו'י ונשי' סל' טו סגס
 ז'ס טושיב' אר"ס מ' קסד
 ח'ס"ק ה' וס"י קל סס"ק ה'
 ט'לסלס ונר"שס מ'
 י'נכרומס ס"ו ד"ל נל
 ונר"שס מ' [ג:]
 כ'ג מ"י סכס מ' סלסומס
 סגס הלכס ז' סגס
 ג'סן מ' טושיב' אר"ס מ'
 ד'שס סקס מ'
 כ"א ד מ"י שס הל' ג
 ונר"שס מ' סקס
 [טל:]

רבינו חננאל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones